

Dosar nr.3827/2/2007

R O M A N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A III A CIVILĂ
ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
DECIZIA CIVILĂ NR.9

Ședința secretă de la 17 decembrie 2007

Curtea compusă din :

PREȘEDINTE - MARIANA HARALAMBE
JUDECĂTOR - DOINA ANGHEL
JUDECĂTOR - FĂNICA PENA
GREFIER - ȘTEFANIA PIZLO

*****

MINISTERUL PUBLIC - PARCHETUL DE PE LÂNGĂ CURTEA DE
APEL BUCUREȘTI a fost reprezentat de d-na procuror Berlic Diana.

Pe rol se află pronunțarea contestației formulată de contestatorul
COSTACHE FLORIAN, împotriva deciziei nr.1495 din 10.05.2007, pronunțată
de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în
contradictoriu cu intimatul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA
ARHIVELOR SECURITĂȚII.

Pricina are ca obiect - contestație CNSAS.

Dezbaterile cauzei au avut loc în ședința secretă de la 10.12.2007,
susținerile părților fiind consemnate în încheierea de la acea dată care face
parte integrantă din prezenta decizie și când curtea - pentru a da posibilitate
părților să depună note scrise - a amânat pronunțarea la 17.12.2007, hotărând
următoarele:

C U R T E A ,

Asupra contestației prezente;

Examinând actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. 3827/2/28.05.2007 pe rolul acestei
instanțe, petentul Costache Florian a contestat decizia nr. 1495/10.05.2007 a
pârâtului Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității
(C.N.S.A.S.), prin care s-a respins contestația sa împotriva deciziei nr.
457/20.02.2007 emisă de aceeași instituție publică.

În motivarea contestației contestatorul a arătat că decizia este nelegală și netemeinică, întrucât angajamentul pe care l-a dat în 1985, l-a copiat după un formular tip, ca urmare a amenințărilor proferate de către ofițerul de contrainformații, în sensul interzicerii de a mai merge la muncă și trimiterii la izolare. A precizat că pe toată perioada cât dosarul a fost deschis, nu a dat note informative și nu a adus prin activitatea sa, vreo atingere sau vreo încălcare a drepturilor civile ale persoanei.

Deși din precizarea ofițerului de contrainformații la închiderea dosarului penitenciar, rezultă că a furnizat materiale informative, exploatate pe linie de comandă sau la baza de lucru, dovedindu-se atașat organelor de securitate, contestatorul a menționat că nu se regăsesc în dosarul penitenciar, note informative și nici recompense, angajamentul reprezentând doar un acord formal, pentru a-și salva viața, iar precizarea ofițerului este o simplă afirmație nesusținută de menționarea activităților concrete pe care contestatorul le-ar fi întreprins.

De altfel, din raportul cu propunerea de încetare a legăturilor, ofițerul de contrainformații a arătat că acest contestator „nu mai este util organelor noastre”, propunând încetarea legăturii și clasarea dosarului, aspecte care dovedesc că nu a fost informator colaborator și cu atât mai puțin agent al poliției politice cu grad de locotenent în cadrul U.M. 0771 Tecuci. A precizat că pe perioada detenției, a stat cu deținuții primari și nu cu cei politici.

A mai precizat faptul că a fost ofițer al trupelor de securitate în perioada 1980 – 15.11.1984 când a fost trecut în rezervă ca urmare a înscenării organizate de Direcția a IV-a a D.S.S. și a organelor de partid, în urma căreia a fost condamnat penal pentru infracțiunile de lipsire ilegală de libertate și violare de domiciliu, înscenarea fiind realizată ca urmare a atitudinii sale de frondă contra regimului comunist. A fost arestat la 3.01.1985, fără a exista o cercetare prealabilă, fiindu-i încălcate drepturile civile și nefiind respectate dispozițiile legale.

La momentul semnării angajamentului (22.04.1985) nu mai avea calitatea de ofițer al trupelor de securitate și nici gradul de locotenent în cadrul U.M. 0771 Tecuci.

Toate aceste elemente coroborate conduc la concluzia neîntrunirii în cauză, a prevederilor art. 5 alin. 2 din Legea nr. 187/1999.

Probele administrate de pârât, nu susțin încălcarea prevederilor art. 31 și art. 32 din Constituția României, referitoare la încălcarea unor drepturi și libertăți fundamentale, pârâtul încadrând în mod netemeinic și nelegal, ca urmare a unei interpretări evazive și abuzive, materialul probatoriu în dispozițiile art. 5 alin. 2 din Legea nr. 187/1999.

Pârâtul a copiat trunchiat probele existente și a ignorat adresele S.R.I. și M.A.I., în scopul de a-și găsi o susținere juridică pentru decizia nr. 457/20.02.2007. Decizia contestată este copiată ad-literam, nefiind argumentată juridic.

Faptele pentru care a fost condamnat, s-au întâmplat în afara orelor de serviciu, neavând nimic în comun cu fișa postului de instruire, nefiind o misiune secretă și neexistând un angajament cu securitatea.

A arătat că așa-zisele fapte le-a perceput ca pe o oportunitate pentru a se întoarce la garnizoana din București, dorind astfel să obțină informații despre persoane care ar fi săvârșit infracțiuni pe care ulterior urma să le probeze, evidențiindu-se astfel și putând fi repus în drepturi ulterior, având în vedere faptul că în perioada 1983 – 1984 s-a aflat în cadrul U.M. 0771, ca urmare a unei sancțiuni disciplinare aplicate ca urmare a introducerii acțiunii de divorț împotriva soției sale.

A arătat că probele administrate nu dovedesc calitatea sa de agent al poliției politice, nefiind la acea dată nici ofițer activ și nici sub acoperire.

Pârâțul nu a înțeles faptul că fostele trupe de securitate nu sunt asimilate structurilor operative ale securității, fostele trupe de securitate fiind o structură militară, fapt care rezultă și din adresa S.R.I. S/117069/29.12.2006, cât și din referințele generalului .....

În perioada cât a fost la Tecuci (1983 – 15.11.1984), nu a avut nici o formă de colaborare cu fosta securitate, nesemnând angajamente, nefiind recrutat, nefiind ofițer acoperit.

Deși a semnat împotriva voinței sale, angajamentul din 22.04.1985, scopul recrutării era acela de a da informații despre deținuții din penitenciarul Galați, însă nu a dat nici un fel de astfel de informații. Semnarea unui simplu angajament nu a adus atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, iar susținerile ofițerului de contrainformații sunt vagi și nu au legătură cu art. 5 din Legea 187/1999 și nici cu art. 31 – art. 32 din Constituția României din 1965.

Apreciind că nu sunt dovezi care să ateste faptul că ar fi făcut poliție politică, a solicitat anularea deciziilor emise și acordarea de cheltuieli de judecată și a solicitat să fie depus la dosar, întregul material probatoriu care a stat la baza deciziei contestate.

Și-a întemeiat contestația pe prevederile Legii nr. 187/1999.

A depus în susținerea contestației mai multe înscrisuri: adresa nr. 376/11.05.2007 a pârâțului, decizia nr. 1495/10.05.2007, contestată, decizia nr. 457/20.02.2007.

A timbrat în mod corespunzător contestația, potrivit art. 3 din Legea nr. 146/1997 și art. 3 din O.G. nr. 32/1995.

Intimatul Colegiul Consiliului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității a formulat întâmpinare, solicitând respingerea contestației ca nefondată, ca urmare a faptului că acest contestator se află în eroare, întrucât calitatea constatată de pârât a fost aceea de agent al poliției politice comuniste și nu de colaborator al poliției politice comuniste, astfel încât toate susținerile sale privind semnarea sub amenințări a angajamentului, privind conținutul deficitar al rapoartelor ofițerului de contrainformații, privind calitatea sa la data semnării angajamentului, nu au relevanță.

Confuzia contestatorului este determinată de faptul că materialul probator al calității de agent al poliției politice s-a descoperit în cadrul dosarului de informator (dosar rețea) al contestatorului, deschis în perioada în care ispășea o condamnare penală. Pentru prezentarea succintă a contextului în care a fost descoperit materialul probator, în textul deciziei s-a făcut trimitere în mod firesc, la motivul deschiderii dosarului din care a fost selectată informația, iar datorită formulării „a avut calitatea de informator fiind recrutat...”, contestatorul a reținut în mod greșit faptul că i-ar fi fost atribuită și calitatea de colaborator al poliției politice.

A precizat că în cazul contestatorului, sunt îndeplinite cele două condiții impuse de art. 5 alin. 1, 2 din Legea nr. 187/1999, contestatorul fiind lucrător operativ al organelor de securitate, neputându-se reține apărarea sa în acest sens, pentru că nu făcea parte din personalul administrativ – auxiliar, ci dintr-o structură menită să îndeplinească o parte însemnată din atribuțiile securității. Pe de altă parte, contestatorul nu numai că a încălcat drepturile și libertățile altei persoane, dar a realizat acest lucru într-un mod deosebit de grav, fiind condamnat la pedeapsa închisorii pentru aceste fapte ale sale. Susținerile sale că hotărârea penală ar fi avut un caracter nedrept, nu pot fi reținute cât timp nu a întreprins nici un demers legal, la mai mult de 17 ani după 1990, pentru anularea consecințelor acesteia.

De asemenea, nu poate fi primită interpretarea potrivit căreia contestatorul a răspuns penal pentru fapta amintită și nu s-ar mai impune și o decizie a C.N.S.A.S. care să rețină aceeași faptă. În realitate, așa cum a reținut Decizia Curții Constituționale nr. 218/2007: „Legea nr. 187/1999 nu instituie /.../ vreo formă de răspundere juridică /.../ ea nefăcând decât să stabilească tipurile de activități și categoriile de persoane referitoare la care opinia publică are dreptul de a obține informații prin intermediul procedurii reglementate de lege.” Prin urmare, nu se poate reține vreo formă de dublă răspundere pentru aceeași faptă.

Evident este și faptul că, în momentul săvârșirii acestor încălcări, contestatorul avea calitatea de lucrător operativ (ofițer) de Securitate (calitate pe care și-o păstra și în afara serviciului). Mai mult, contestatorul, "dându-și calitatea de ofițer de miliție", a reușit să determine victima să-și părăsească domiciliul. Prin urmare, a fost folosită, pentru comiterea faptei, tocmai temerea provocată în rândul cetățenilor, la acel moment, de simpla pronunțare a numelui unei autorități. Elementele abuzului de putere sunt în afara oricărui dubiu.

Apărarea potrivit căreia fapta săvârșită nu a fost urmarea unui ordin al unui superior nu face decât să scoată în evidență tocmai elementul care dă gravitate acestui act. Din punct de vedere moral, contestatorul nu mai are nici măcar scuza ordinului primit. Păstrând proporțiile, la fel cum gardienii din închisorile anilor 1950 luau măsuri corporale împotriva deținuților, de multe ori fără existența unui ordin al superiorilor, fără a fi cu nimic provocați și fără să cunoască identitatea victimelor, contestatorul a întreprins, din proprie voință, un abuz de putere, în timp ce avea calitatea de ofițer de Securitate, comițând

- cum rezultă din coroborarea alin. 1 și 2 ale art. 5 din Legea nr. 187/1999 - un act de poliție politică. Intrigă, însă, faptul că tocmai elementul care individualizează prin gravitate această faptă de poliție politică (spre deosebire de celelalte, nu există un ordin al superiorului sau o susținere în regulamentele interne ale Securității) este folosit în apărarea informatorului. Cu alte cuvinte, contestatorul își clamează propria vinovăție, încălcând principiul „Nemo auditur propriam turpitudinem alegans.”

Susținerea necesității existenței unor alte elemente, în afara celor cerute de legiuitor, contrazice principiul potrivit căruia nu se poate distinge unde legea nu distinge.

Ținând cont și de faptul că Legea nr. 187/1999 nu cere, pentru demonstrarea calității de agent al poliției politice comuniste, existența unei pluralități de fapte, fiind de ajuns și reținerea unui singur act de poliție politică, a considerat demonstrată - chiar dincolo de limita cerută de legiuitor - calitatea de agent al poliției politice comuniste a domnului COSTACHE FLORIAN.

A înaintat instanței de judecată, materialul probatoriu care a stat la baza emiterii celor două decizii, potrivit adreselor din 20.09.2007 și 16.10.2007, la rândul său, contestatorul depunând la dosar, mai multe înscrisuri.

În consecință, în cauză s-a administrat proba cu înscrisuri:

- raport nr.0010260 cu propunere de recrutare ca informator, a deținutului Costache Florian din 12.04.1985, fila 1, prima pagină,
- raport nr.0010260 cu propunere de recrutare ca informator, a deținutului Costache Florian din 12.04.1985, fila 1verso,
- raport nr.0010260 cu propunere de recrutare ca informator, a deținutului Costache Florian din 12.04.1985, fila 2, prima pagină,
- fișa cu rezultatul studiului dosarului de penitenciar al deținutului Costache Florian,
- Referințe G-ral (r) dr. .... - Președintele Asociației Veteranilor de Război din cadrul Ministerului Administrației și Internelor,
- Sentința penală nr. 405/25 iulie 1985, sentință pronunțată de către Judecătoria Tecuci în dosarul nr. 55/1985,
- Hotărârea nr. 01/ 20.09.1983 a Consiliului de onoare al Ofițerilor Inferiori din U.M. 0618 București,
- Ordin pe unitate; Act de constatare; Hotărârea nr. 1/22.10.1984 a Consiliului de Onoare al Ofițerilor Inferiori din D.M. 0527 Tecuci,
- Declarația (plângerea; sesizarea) părții vătămate..... dată în fața organelor de anchetă penală,
- Adresa emisă de către Ministerul Public Parchetul de pe lângă Judecătoria Tecuci nr. 221/III/6/2007,
- copia dosarului de rețea nr. R73549,
- înscrisurile depuse de către contestatorul Costache Florian cu ocazia audierii sale de către Colegiul C.N.S.A.S.,
- cererea înregistrată la C.N.S.A.S. cu nr. P 3350/06/14.08.2006 și anexa 1,

- cererea înregistrată la C.N.S.A.S. cu nr. P 2750/06/05.07.2006;
- cererea înregistrată la C.N.S.A.S. cu nr. P 3056/06/27.07.2006 și anexa 1
- stenogramele ședințelor de audiere din data de 13.02.2007, respectiv din data de 03.05.2007;
- adresele de verificare C.N.S.A.S. nr. S/4864/A, B, L/29.08.2006 și tabelul anexă
- adresele de răspuns S.R.1. nr. S/114180/02.11.2006, nr. S/117069/29.12.2006, respectiv MAI. nr. S/152519/23.02.2007 S.I.E, nr. S/14094/18.09.2006, M.Ap.N. - S.I.A. nr. A1469/18.10.2006,
- Nota Direcției Investigații nr. S/D .I./I/10 1/25 .01.2007
- Dosar de rețea al cărui titular este domnul Florian Costache în fotocopie (cuprinzând copertă, opis, adresa nr. 0010260, fișa cu rezultatul studiului nr. 0010260, nota cu aspectele generale nr. 0010260, cerere de verificare la evidența populației, rezoluție în copie 10.04.1985, raport nr. 0010260, angajament, tabel 0010260 – anexa 2, notă 0010260 privind sistemul de legătură, raport din 29.10.1985, notă privind file albe nemicrofilmate,
- fotocopia microfilmului dosarului de rețea însoțită de adresa internă emisă de Direcția Arhivă din cadrul C.N.S.A.S.

Totodată, la dosar s-au depus și fotografiile ale unor pagini ale cărții „Trupele de securitate 1949 – 1989”, publicată la editura Nemira, 2004, extrasul având titlul „Raport de informare privind îndeplinirea misiunilor și capacitatea de luptă a trupelor de securitate la data de 20.03.1975”.

Totodată, contestatorul a depus la dosar note scrise, precum și completări prin care a reluat apărările sale în sensul neîntrunirii calității de agent al poliției politice comuniste, din întregul material existent nerezultând că a fost agent al poliției politice, nefiind îndeplinită nici una din condițiile menționate mai sus, mai mult, nu a fost niciodată „lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție, inclusiv ofițer acoperit” și nu a îndeplinit vreun act sau fapt prin care să susțină (i) instaurarea puterii totalitar comuniste; (ii) menținerea regimului comunist sau să suprima ori să îngrădească „unul sau mai multe drepturi și libertăți fundamentale ale omului”.

Faptul că nu a fost „lucrător operativ al organelor de securitate sau miliție, inclusiv” este dovedit prin adresa M.A.I., cât și prin răspunsul formulat de către Inspectoratul General al Jandarmeriei Române – nr. 141719/22.10.2007 – răspuns pe care l-a primit în urma solicitării sale exprese.

În răspunsul formulat de către Ministerul Internelor și Reformei Administrative – nr. 141719/22.10.2007, se arată în mod expres că: „ofițerul nu a desfășurat alt gen de activități în afara celor menționate anterior (în perioada 23.08.1980 – 01.11.1983 - comandant de pluton independent (garda) la U.M. 0618 București, iar în perioada 01.11.1983 – 15.11.1984 –

comandant de pluton la U.M. 0527 Tecuci – fosta U.M. 0771 Tecuci), deoarece unitățile din care a făcut parte nu aveau atribuții de altă natură”.

Sușținerile intimitei cum că fostele trupe speciale făceau parte dintr-o structură menită să îndeplinească o parte însemnată din atribuțiile Securității, așa cum rezultă chiar din statutul acestora, sunt nefondate și netemeinice, dovada fiind făcută și prin răspunsul formulat de către Inspectoratul General al Jandarmeriei Române – nr. 141719/22.10.2007, astfel: „Fostele trupe de securitate din cadrul Ministerului de Interne, în perioada la care se referă petentul, constituiau o structură militară similară celor din cadrul forțelor armate, având în componența sa majoritară militari în termen, instruiți și educați în scopul executării misiunilor de pază și ordine publică”.

Faptele pentru care s-a pronunțat Judecătoria Tecuci printr-o hotărâre abuzivă, nu sunt fapte de poliție politică în sensul Legii nr. 187/1999 – nu avea calitatea de lucrător operativ, iar faptele, chiar dacă ar fi fost reale (fiind de fapt o înscenare a Direcției a IV-a Securității) nu sunt fapte de poliție politică. Deși a fost condamnat în mod abuziv, faptele pe care Colegiul C.N.S.A.S. le-a reținut ca fiind fapte de poliție politică, nu au acest caracter, fiind fapte ce au intrat în sfera dreptului penal.

De asemenea, prin completările la notele scrise, a reiterat faptul că nu era lucrător operativ, sușținerile pârâtului referindu-se la trupele operative speciale, care aveau misiuni operative speciale, neavând nimic comun cu munca operativă a foștilor ofițeri din cadrul direcției securității statului. Trupele de securitate nu aveau nimic în comun cu organele operative ale direcției securității statului. Pârâtul nu a luat în calcul adresa nr. 144185/23.10.2007 a Inspectoratului General al Jandarmeriei care arată că acest contestator nu a fost ofițer operativ al securității, iar fostele trupe de securitate executau misiuni de pază și ordine publică, având o structură militară similară celor din cadrul forțelor armate.

Pârâtul a depus concluzii scrise, arătând printre altele că faptele pentru care a fost condamnat contestatorul, au fost comise în timp ce era ofițer în cadrul Batalionului de Securitate Tecuci, fiind deci evident lucrător operativ (persoană care îndeplinea sarcinile principale ale structurii din care făcea parte, în speță Trupele de Securitate), astfel încât cele două condiții prevăzute de art. 5 alin. 1 și 2 din Legea nr. 187/1999 sunt îndeplinite.

Curtea de Apel București s-a constatat legal sesizată și competentă material să soluționeze prezenta contestație, date fiind prevederile art. 16 din Legea nr. 187/1999 și art. 3 din Codul de procedură civilă.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea de Apel constată că prezenta contestație este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 5 din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste: „Al.1 – Prin poliție politică se înțelege toate acele activități ale securității statului, sau alte altor structuri și instituții cu caracter represiv, care au vizat instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste, precum și suprimarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Al.2 – Este agent al poliției politice comuniste orice persoană care, având calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate și de miliție, inclusiv ofițer acoperit, în perioada 1945-1989, a desfășurat activități de poliție politică în sensul prezentei legi.

Al.3 – Este colaborator al poliției politice comuniste, în sensul prezentei legi, persoana care a furnizat sau a întreținut transmiterea de informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Informațiile cuprinse în declarațiile, procesele-verbale de interogatoriu sau de confruntare, date în timpul anchetei și procesului, în stare de libertate, de reținere ori de arest de către persoana interogată pentru motive politice privind cauza pentru care a fost cercetată, fie judecată sau condamnată, nu fac obiectul acestei prevederi.

Al.4 – Sunt asimilați colaboratorilor prevăzuți la al.3 persoanele care, având competențe decizionale, juridice sau politice, au luat decizii la nivel central sau local, cu privire la activitățile de poliție politică ale securității statului sau cu privire la activitatea altor structuri de represiune ale regimului totalitar comunist.

Al.5 – Implicarea în activitatea de poliție politică comunistă a persoanelor prevăzută la art.2 se stabilește de Consiliul C.N.S.AS. pe baza datelor, probelor și indiciilor existente în dosarele care fac obiectul cercetării, precum și prin orice alte înscrisuri prezentate de orice persoană interesată în cazul lipsei, alterării sau descompletării dosarului.”

Potrivit deciziei nr. 1495/10.05.2007 a Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care a menținut decizia Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității nr. 457/20.02.2007, contestatorului i s-a reținut calitatea de agent al poliției politice comuniste, având gradul de locotenent în cadrul Comandamentului Trupelor de Securitate, U.M. 0771 Tecuci.

În justificarea acestei decizii, s-a reținut că în timp ce era ofițer în cadrul Batalionului de securitate Tecuci, contestatorul a adus atingere dreptului la libertatea individuală, prevăzut de art. 9 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice, coroborat cu art. 31 din Constituția României din 1965, precum și dreptului de a fi liber de imixțiuni arbitrare sau ilegale în viața privată (art. 17 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice, coroborat cu art. 32 din Constituția României din 1965), fapte pentru care a și fost condamnat penal la pedeapsa închisorii, executând-o în penitenciar.

Pârâțul și-a întemeiat decizia, pe actele descoperite în dosarul de rețea al contestatorului, în care se făcea referire la aceste fapte: raportul cu propunerea de recrutare ca informator, fișa cu rezultatul studiului dosarului de penitenciar și adresa Ministerului Administrației și Internelor privind cariera contestatorului în perioada 1977 – 1984.

Curtea de Apel constată față de prevederile art. 5, alin. 1 și 2 din Legea nr. 187/1999, că pentru a fi probată calitatea de agent al poliției politice comuniste, este necesară îndeplinirea, în mod cumulativ, a două condiții:

1. Respectiva persoană trebuie să fi fost, în perioada 1945-1989, "lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție, inclusiv ofițer acoperit";

2. Să fi îndeplinit un act sau fapt care viza cel puțin unul din următoarele scopuri: (i) instaurarea puterii totalitar comuniste, (ii) menținerea regimului comunist, (iii) suprimarea unuia sau a mai multor drepturi și libertăți fundamentale ale omului, (iv) îngrădirea unuia sau a unora dintre aceste drepturi.

Susținerea contestatorului în sensul că nu ar putea fi reținută calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție, și pentru persoanele care au fost încadrate în rândurile trupelor de securitate, este incorectă, întrucât aceștia din urmă nu făceau parte din personalul administrativ-auxiliar, ci dintr-o structură menită să îndeplinească o parte însemnată din atribuțiile Securității, așa cum rezulta chiar din statutul acestora.

Potrivit adresei nr. S/152519/23.02.2007 a Ministerului Administrației și Internelor, în perioada 11.09.1977 – 23.08.1980, contestatorul a urmat Școala de Ofițeri a Ministerului de Interne – arma trupe de securitate și a fost încadrat la Comandamentul Trupelor de Securitate – U.M. 0618 București și U.M. 0771 Tecuci, de la data terminării școlii militare și până la data de 15.11.1984. În acest interval de timp a avut gradul de locotenent și a îndeplinit funcția de comandant de pluton II, fiind trecut în rezervă prin Ordinul Ministrului de Interne nr. II/01441/15.11.1984, conform art. 43 lit. j din Statutul Corpului Ofițerilor.

Faptele pentru care a fost condamnat penal, au fost săvârșite potrivit sentinței penale nr. 405/25.07.1985 a Judecătoriei Tecuci, precum și potrivit fișei studiului dosarului de penitenciar, la data de 15/16.10.1984.

Așadar, la acea dată, contestatorul ocupa funcția menționată.

Alineatul 2 al art. 15 din Legea nr. 187/1999 condiționează calitatea de agent al poliției politice comuniste de calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție.

Potrivit adresei menționate, contestatorul a avut această calitate de lucrător operativ, întrucât era locotenent comandant de pluton în cadrul Comandamentului Trupelor de Securitate – U.M. 0771 Tecuci.

Or, calitatea unei persoane de ofițer al fostei Securități - indiferent de grad sau structura din care acesta făcea parte - este perfect sinonimă cu calitatea de lucrător operativ (persoană care îndeplinea sarcinile principale ale structurii din care făcea parte, în speță, Trupele de Securitate). Nu aveau calitatea de lucrător operativ angajații care îndeplineau sarcini auxiliare (din departamentele tehnice, economice și administrative). Calitatea de lucrător operativ nu era menționată expres în actele acestor persoane sau în evidențele Securității, ea rezultând din îndeplinirea, de către o anumită

persoană, a unor activități legate de scopul principal al structurii din care aceasta făcea parte (în acest caz, Trupele de Securitate).

O interpretare diferită ar fi putut fi susținută de eventuala existență a anumitor prevederi legale speciale ale Legii nr. 187/1999 în acest sens, cum ar fi limitarea domeniului calității de lucrător operativ al organelor de securitate, doar la anumite efective de securitate din cadrul trupelor de securitate (cum invocă, de exemplu, contestatorul, Direcțiile I, II, III, IV ale D.S.S.)

Legea nr. 187/1999 nu are astfel de dispoziții de restrângere a domeniului său de aplicare, astfel încât, potrivit principiului „ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus” – unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă, rezultă concluzia că în domeniul de aplicare al respectivei calități de lucrător operativ, se include și funcția efectiv deținută și exercitată de contestator în anul 1984.

Această concluzie este întărită și de caracterizarea generală a trupelor de securitate, astfel cum rezultă ea din Raportul de informare privind îndeplinirea misiunilor și capacitatea de luptă a trupelor de securitate la data de 20.03.1975 (A.M.I., fond C.T.S. dosar 36, vol. I/1976, p. 2 – 7), document cuprins în cartea „Trupele de securitate 1949 – 1989”, Editura Nemira, 2004 și deșus la dosar de pârât. Raportul, chiar dacă nu privește anul 1984, reprezintă o sinteză a caracteristicilor generale ale trupelor de securitate, astfel încât poate fi apreciat ca o probă utilă soluționării cauzei, contrar deci susținerii în acest sens a contestatorului.

Potrivit acestui document, „trupele de securitate ale Ministerului de Interne sunt destinate să participe la asigurarea securității statului și menținerea ordinii publice (...) un procent majoritar din acestea fiind folosit pentru executarea misiunilor permanente, constând în asigurarea pazei și securității a unor obiective importante, participând la lupta împotriva terorismului, asigurând în cooperare cu organele de miliție, paza reprezentanțelor diplomatice, menținerea ordinii în aerogări; paza și apărarea aeronavelor; execută paza la locuri de deținere și escortarea condamnaților; asigură securitatea corespondenței secrete pe timpul transportului, paza și deservirea obiectivelor Ministerului de Interne (...).

Un alt procent din efectivul trupelor de securitate este încadrat în subunități de instrucție și intervenție, școli de gradați, subunități de specialiști și diferite cursuri și constituie totodată forțele destinate pentru îndeplinirea misiunilor operative speciale și participarea la menținerea ordinii publice.

Pregătirea de luptă și politică a trupelor de securitate se desfășoară concomitent și în strânsă legătură cu executarea misiunilor și sarcinilor de serviciu, obiectivul principal constituindu-l cunoașterea și aplicarea în viață de către militari a cerințelor documentelor Congreselor partidului, formarea și dezvoltarea deprinderilor și calităților necesare unor luptători hotărâți, dârzi și curajoși, devotați patriei, poporului și partidului (...)

Pregătirea politico-ideologică a cadrelor este organizată și se desfășoară pe baza indicațiilor Comitetului Central al Partidului Român și a

Dispozițiilor Consiliului politic al trupelor. Ofițerii, maiștrii militari și subofițerii studiază documentele celui de al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român, ale plenarelor Comitetului Central, cuvântările secretarului general al partidului, legile statului. Consiliul politic al trupelor, celelalte organe și organizații de partid conduc cu competență munca politic educativă din unități și subunități (...)

Cadrele trupelor cunosc și aplică în practică conținutul documentelor de partid, legile statului, au formate deprinderi pentru organizarea și conducerea procesului instructiv-educativ, a acțiunilor de luptă și de serviciu.

Pregătirea de luptă și politică a militarilor în termen se desfășoară pe cicluri de instrucție, a căror structură corespunde specificului misiunilor și sarcinilor de serviciu ce revin trupelor de securitate.

În pregătirea gradaților și soldaților s-a intensificat instrucția tactică de securitate, a sporit de 3 ori numărul aplicațiilor și exercițiilor tactice executate în zonele de responsabilitate și la obiectivele importante, urmărindu-se antrenarea efectivelor pentru ducerea acțiunilor de luptă în localități, menținerea ordinii publice, contracararea acțiunilor teroriste. Concomitent cu executarea instrucției specifice, militarii trupelor de securitate sunt pregătiți pentru a interveni la limitarea și înlăturarea efectelor unor calamități naturale, lichidarea urmărilor atacului inamic cu armele de nimicire în masă, pentru ducerea unor acțiuni de luptă în munți, defileuri, trecători și în cadrul formațiunilor de rezistență (...)

Pe baza rezultatelor obținute în îndeplinirea planului pregătirii de luptă și politice, a misiunilor, la aplicațiile și exercițiile tactice cu scoaterea unităților în raioanele de alarmă, la controale și inspecții și a concluziilor colectivului de control al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, s-a apreciat că starea de pregătire de luptă și politică a trupelor de securitate este bună (...)

Principalele neajunsuri care se manifestă în pregătirea de luptă și politică constau în faptul că nu se urmărește permanent folosirea cu maximum de randament a timpului destinat instrucției, nu se asigură prezența tuturor militarilor la instrucție și educație, se mai admit ușurări și simplificări în desfășurarea procesului instructiv – educativ (...)

De asemenea, în unele unități organele și organizațiile de partid nu au acționat cu toată fermitatea și hotărârea pentru diversificarea muncii politice în raport cu natura misiunilor (...)

Comandamentul trupelor de securitate, comandamentele de mari unități și unități au o bună încheiere și acționează ca organe competente în conducerea trupelor.

Comandamentul trupelor asigură în bune condiții elaborarea documentelor de concepție și directivă, pregătirea și întrebuintarea corespunzătoare a efectivelor pentru îndeplinirea misiunilor încredințate, folosirea judicioasă a bunurilor materiale și fondurilor financiare puse la dispoziție. În principalele probleme care privesc capacitatea de luptă și îndeplinirea misiunilor a consultat factorii de răspundere din mari unități și unități, a menținut o bună cooperare cu celelalte unități ale Ministerului de

Interne, cu Marele Stat Major, Comandamentele de armată și armă din Ministerul Apărării Naționale.

În Consiliul militar, plenarele și biroul Consiliului politic al trupelor s-au analizat cu regularitate principalele laturi ale pregătirii de luptă și politice, starea și practica disciplinară, stadiul îndeplinirii unor hotărâri de partid, eficiența muncii politico-educative pentru dezvoltarea răspunderii și a vigilenței în îndeplinirea misiunilor, folosirea mijloacelor materiale și altele, adoptând măsuri corespunzătoare (...)

În prezent, Comandantul trupelor de securitate se găsește în rezolvarea următoarelor activități (...): îmbunătățirea programului pregătirii de luptă și politice pe baza indicațiilor date de Comandantul Suprem”.

Toate aceste mențiuni privind activitățile și caracteristicile acestor activități ale trupelor de securitate, le caracterizează ca fiind forțe operative, indiferent de obiectivele îndeplinite.

Așadar, contestatorul, locotenent comandant pluton în anul 1984, al trupelor de securitate, era un lucrător operativ al acestor trupe.

Curtea constată astfel că adresa nr. 141719/22.10.2007 a Inspectoratului General al Jandarmeriei Române, pe care contestatorul o invocă în apărare, nu infirmă concluzia anterioară, întrucât doar precizează ce atribuții a avut contestatorul în acea calitate, în acea perioadă. Așadar, confirmă o dată în plus, calitatea de lucrător operativ. Așa cum am arătat, activitățile de instruire și educare a militarilor și misiunile de pază nu infirmă caracterul operativ al efectivelor de securitate care le desfășurau, iar cum legea nu distinge între anumite trupe de securitate, nici interpretul legii nu poate distinge. Acest argument înlătură și apărarea contestatorului din cuprinsul notelor scrise completatoare în sensul că paragraful extrasului subliniat de pârât, se referă la misiuni operative speciale. Această concluzie se impune și în virtutea faptului că existența unor misiuni operative speciale nu exclude existența unor misiuni operative obișnuite, efectuate de trupele de securitate. Dimpotrivă, majoritatea atribuțiilor trupelor de securitate este reprezentată de misiunile obișnuite, care însă, evident, nu pot fi caracterizate ca neoperative.

Nici adresa emisă de generalul în retragere ....., nr. 118/9.02.2007, sub antetul Asociației Veteranilor de Război din Ministerul Administrației și Internelor, nu înlătură această concluzie anterioară, întrucât reprezintă o opinie personală, chiar dacă este a unui om implicat în structurile respective de la acea vreme. Această opinie este infirmată de documentul anterior menționat (raportul de informare), dar în primul rând, este infirmată de neprevăderea unei distincții sub aspectul operativității, între diversele elemente sau efective ale trupelor de securitate, în Legea nr. 187/1999 sau în alt act normativ incident, anterior sau ulterior anului 1989.

De altfel, în cadrul audierii sale de către Colegiul Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității, contestatorul însuși a recunoscut faptul că pe linie ierarhică, comandantul cu gradul cel mai mare a fost generalul ..... (fila 159 dosar, primul paragraf – audierea din 13.02.2007), neavând

voie să părăsească unitatea, decât cu aprobarea acestui general, referitor la care se cunoaște faptul că se evidențiasse prin „acte de represiune, prin ucidere, prin sălbăticiii...aceasta fiind misiunea trupelor de securitate”, „fiind cel care împreună cu trupele de securitate au omorât sute de oameni, au condus lupta aceea sălbatică de distrugere a rezistenței în munți” (precizarea domnului ..... persoană, notorie la nivel național pentru detenția sa politică, în timpul regimului comunist – fila 172 dosar, cu ocazia aceleiași audieri).

Raportat la această notorietate de care se bucurau trupele de securitate în preajma anilor 1975, contestatorul a precizat cu acea ocazie, în continuare, faptul că promoția sa, 1980, „nu au făcut, nici unul, rău” (fila 172 dosar), acceptând astfel implicit, activitatea trupelor de securitate din care a făcut parte, însă menționând că promoția sa nu a făcut rău.

Curtea apreciază faptul că nici adresa nr. S/117069/29.12.2006 a S.R.I. - Secretariatul General, nu infirmă concluzia reținută întrucât potrivit adresei nr. S/114180/2.11.2006 a aceleiași instituții, contestatorul figura în evidența fostelor organe de securitate. De altfel, însuși contestatorul recunoaște că a făcut parte din trupele de securitate, aspect care rezultă din ansamblul probelor administrate.

Organele (cadrele) de securitate, potrivit adresei nr. S/117069/29.12.2006 a SRI, nu exclud trupele de securitate din care contestatorul a făcut parte.

De altfel, calitatea de agenți ai fostelor organe de securitate este stabilită de C.N.S.A.S. și în ultimă instanță, de instanța de judecată și nu de S.R.I.

Trupele de securitate erau și ele organizate în unități militare, dovadă mențiunile UM ale acestor trupe, dar acest lucru nu înseamnă că nu mai erau trupe de securitate, cu atribuții specifice, ci doar simple structuri militare.

Potrivit art. 26 din Legea nr. 14/1972, forțele armate erau compuse din unitățile subordonate Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne, iar potrivit Decretului 130/1972, au apărut misiuni noi pentru trupele de securitate, ca: participarea la prevenirea, descoperirea și neutralizarea oricăror acțiuni teroriste, participarea împreună cu miliția la menținerea ordinii și liniștii publice.

Contestatorul precizează că nu a avut calitatea de lucrător activ al organelor de securitate, ci eventual al trupelor de securitate. Or, prevederile legale indicate nu fac o astfel de distincție între organe și trupe de securitate. Faptul că unele efective de securitate aveau și misiuni operative speciale nu atrage în mod exclusiv, în lipsa indicării unui act normativ special în acest sens, de către contestator, a calității de organe de securitate, cu excluderea celorlalte.

În consecință, Curtea constată faptul că prima condiție a art. 5 al. 1 și 2 din Legea nr. 187/1999, pentru constatarea calității de agent al poliției politice comuniste, este îndeplinită în cauză.

Referitor la cea de a doua condiție impusă de textul legal menționat în prima parte a expunerii, respectiv să fi îndeplinit un act sau fapt care viza cel puțin unul din următoarele scopuri (menționate de art. 5 alin. 1 din Legea nr. 187/1999): (i) instaurarea puterii totalitar comuniste, (ii) menținerea regimului comunist, (iii) suprimarea unuia sau a mai multor drepturi și libertăți fundamentale ale omului, (iv) îngrădirea unuia sau a unora dintre aceste drepturi, Curtea constată din formularea legiuitorului, că rezultă clar că aceste din urmă acte sau fapte nu trebuie îndeplinite cumulativ. O interpretare contrarie ar presupune aducerea unei contribuții simultane la instaurarea și la menținerea regimului comunist, situații aflate, din punct de vedere temporal, în momente diferite. În plus, sintagma "precum și" este folosită de legiuitor, în cadrul aceluiași articol (art. 5 alin. ultim), cu referire la o enumerare exemplificativă, ce vizează, de asemenea, elemente care nu trebuie îndeplinite în mod cumulativ.

Potrivit textului legal (art. 5 alin. 2) actul de poliție politică este realizat de către o persoană ce are "calitatea de lucrător operativ al organelor de securitate sau de miliție", neimpunându-se ca încălcarea sau limitarea unui drept fundamental să fie realizată în exercitarea acestei calități sau ca respectiva încălcare să aibă legătură cu atribuțiile de serviciu ale lucrătorului operativ ori ca fapta să fie realizată în timpul orelor de program. Or, calitatea de lucrător operativ a fost deținută de către contestator pe toată perioada în care a fost angajat, în calitate de ofițer al Securității. O interpretare diferită, dincolo de elementele cerute de legiuitor, contrazice principiul potrivit căruia nu se poate distinge acolo unde legea nu distinge.

Or, potrivit sentinței penale nr. 405/25.07.1985 a Judecătoria Tecuci, contestatorul a fost condamnat penal pentru infracțiunile de violare de domiciliu și lipsire ilegală de libertate, prevăzute de art. 192 Cod Penal și art. 189 Cod Penal, la pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare, cu executare efectivă, potrivit art. 71-art.64 Cod Penal.

În sarcina sa, s-a reținut faptul că în noaptea de 15/16.10.1984, a pătruns împreună cu un alt inculpat, în casa părții vătămate ..... fără drept și, prezentându-se părții vătămate ....., ca fiind ofițer de miliție, i-a cerut să se îmbrace și să meargă cu ei, la miliție, pentru a da relații în legătură cu o altă persoană, iar sub amenințare, precum și sub violențele coinculpatului, această parte vătămată a fost determinată să-i urmeze, fiind astfel lipsită de libertate în mod ilegal.

Întrucât la data respectivă, contestatorul era lucrător operativ al trupelor de securitate și cum infracțiunile comise au adus atingere drepturilor fundamentale la inviolabilitatea domiciliului și a persoanei, la libertatea persoanei, drepturi prevăzute expres și de art. 9 și 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, coroborate cu art. 31 și art. 32 din Constituția României din 1965, Curtea constată că și această condiție este îndeplinită, având în vedere și considerentele anterioare potrivit cărora nu era necesar ca faptele să fi fost comise în exercițiul funcției deținute sau în legătură cu aceasta ori în timpul programului de activitate.

Chiar dacă am admite teza contrară, invocată de contestator, plecând de la această premisă, Curtea reține faptul că, potrivit conținutului sentinței penale menționate, contestatorul s-a folosit de calitatea de lucrător în cadrul structurilor represive ale Ministerului de Interne, în săvârșirea infracțiunilor.

Acesta s-a prezentat ca ofițer de miliție și i-a cerut părții vătămate, în miez de noapte, să meargă la miliție pentru a da relații în legătură cu o altă persoană. Sub amenințare și violență, partea vătămată s-a conformat. Este o acțiune tipic structurilor represive ale fostului regim.

Conținutul sentinței penale a intrat în puterea lucrului judecat, astfel încât prezentarea chiar a unei declarații din dosarul penal, a părții vătămate, nu poate infirma sau circumstanța situația de fapt reținută de Judecătoria Tecuci, în această hotărâre de condamnare. Potrivit conținutului acestei hotărâri penale, contestatorul a intrat pe nedrept în casa unde dormea partea vătămată, pe timp de noapte, cu un alt inculpat și prezentându-se părții vătămate ca fiind ofițer de miliție, i-a cerut să se îmbrace și să meargă cu ei la miliție pentru a da relații în legătură cu o altă persoană, iar sub amenințare, precum, și sub violențele coinculpatului, au determinat-o să-i urmeze, fiind astfel lipsită de libertate, în mod ilegal.

Revenind, cum sentința penală nu a fost până în prezent revizuită, deși s-a realizat dovada sesizării instanței de judecată în acest sens, Curtea constată că hotărârea penală realizează dovada deplină a îndeplinirii acestei a doua condiții, astfel încât și extrasele din raportul cu propunerea de recrutare ca informator, din fișa cu rezultatul studiului dosarului de penitenciar, referitoare la aceste infracțiuni, sunt conforme cu sentința penală depusă direct la instanță. Nu se poate reține împrejurarea că sentința este rezultatul unei înscenări împotriva sa, cât timp ea nu a fost anulată de vreo instanță judecătorească. În mod similar este apreciată ca neîntemeiată și susținerea contestatorului privind nelegalitățile comise în procedura penală de cercetare și condamnare a sa, pentru același considerent.

Eventuala existență a unei atitudini de frondă la adresa autorităților comuniste, invocată de contestator, sancționată prin măsurile disciplinare luate împotriva sa, ca urmare și a unor probleme de ordin familial, precum și lipsa cercetării sale disciplinare pentru infracțiunile imputate, nu înlătură consecințele existenței sentinței penale menționate și relevanței sale în cauză.

Apărarea că faptele imputate prin sentința penală, nu sunt de poliție politică, nu este întemeiată, întrucât art. 5 al. 1,2 din Legea nr. 187/1999 face referire la faptele având drept consecință suprimarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ca fiind fapte de poliție politică.

De asemenea, nu poate fi primită interpretarea potrivit căreia contestatorul a răspuns penal pentru fapta amintită și nu s-ar mai impune și o decizie a C.N.S.A.S. care să rețină aceeași faptă. În realitate, așa cum a reținut Decizia Curții Constituționale nr. 218/2007, "Legea nr. 187/1999 nu instituie /.../ vreo formă de răspundere juridică /.../ ea nefăcând decât să

stabilească tipurile de activități și categoriile de persoane referitoare la care opinia publică are dreptul de a obține informații prin intermediul procedurii reglementate de lege." Prin urmare, nu se poate reține vreo formă de dublă răspundere pentru aceeași faptă.

Ținând cont și de faptul că Legea nr. 187/1999 nu cere, pentru demonstrarea calității de agent al poliției politice comuniste, o pluralitate de fapte, fiind de ajuns și reținerea unui singur act de poliție politică, Curtea constată așadar că decizia contestată este legală și temeinică sub aspectul reținerii incidenței prevederilor art. 5 al. 1 și 2 în ceea ce-l privește pe contestator.

Referitor la criticile contestatorului vizavi de angajamentul semnat în 1985, sub violență, vizavi de nefurnizarea de informații pe perioada detenției, de neîncălcarea vreunui drept fundamental al omului în aceeași perioadă, referitor la lipsa recompenselor, la caracterul inutil al activității sale de informator, în penitenciar, la lipsa calității de ofițer activ, la momentul semnării angajamentului din 1985, referitor la scopul semnării aceluia angajament, privind caracterul vag al rapoartelor ofițerului de contrainformații, Curtea constată faptul că ele nu sunt pertinente cauzei, întrucât decizia contestată reține calitatea de agent al poliției politice comuniste și nu de colaborator al poliției politice comuniste, în sensul furnizării de informații.

Nu se poate invoca nici aprecierea trunchiată a probelor, cât timp dimpotrivă, pârâtul s-a întemeiat pe o apreciere coroborativă a lor.

Nici susținerea potrivit căreia decizia contestată nu ar fi motivată, nu este întemeiată, decizia cuprinzând motivele de fapt și de drept ale soluției date. Faptul că această motivare coincide cu motivarea din prima decizie contestată, explicabil prin prisma soluției de respingere în urma analizării probatoriului, nu echivalează cu lipsa motivării.

Nici susținerea contestatorului, din cadrul dezbaterilor, referitoare la interzicerea accesului la propriul dosar de rețea, de către Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, nu poate fi reținută, cât timp însuși contestatorul a depus la dosar, copii din dosarul respectiv, mai înainte de a fi comunicate de pârât.

Pentru toate aceste considerente, Curtea va respinge potrivit art. 16 din Legea nr. 187/1999 prezenta contestație ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Respinge contestația formulată de contestatorul COSTACHE FLORIAN, domiciliat în București, B-dul. Alex. Obregia nr. 13, bl.13 A, sc.2, ap.43, sector 4, împotriva deciziei nr. 1495 din 10.05.2007, pronunțată de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu intimatul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA

ARHIVELOR SECURITĂȚII, cu sediul în București, str. Dragoslavele nr. 2-4, sector 1, ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 17.12.2007.

271

PREȘEDINTE,
Mariana Haralambe

JUDECĂTOR,
Doița Anghel

JUDECĂTOR,
Fănica Pena

GREFIER
Ștefania Pizlo

Red. M.H.
Tehnored. D.Ș.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

Secția a III-a Civilă și pentru Cauze cu Minor și de Familie

Prezenta copie, fiind conformă cu originalul

afiată în dosarul nr. 3827/2/2007

al CAB-S3 Arhivă și Altă Cauze cu Minor și Familie

se legalizează de noi Irevocabilă și Familie

GREFIER SE

Ștefania Pizlo
Grefier
Secția a III-a Civilă și pentru Cauze cu Minor și de Familie
Curtea de Apel București

2.03.2012